నెం.616

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

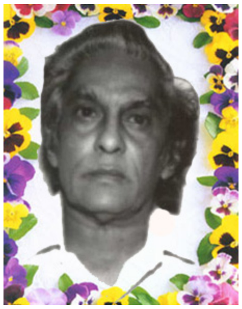

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

"నేను బండార్కర్ మనిషిని. నిన్ను విడిపించడానికి వచ్చాను" అంటూ రూత్ కాత్యా దగ్గిరగా వెళ్ళి, చటుక్కున ఆమె జబ్బలో సిరంజి గుచ్చింది. అంతే కాత్యాకూడా రాజులా అయిపోయింది. రాజునీ, కాత్యానీ చెరో చెయ్యిపట్టుకుని నడిపిస్తూ, తనలో తాను నవ్వుకుంటూ, 'థాంక్స్ టు అవర్ కెమికల్ వెల్‌ఫేర్ రిసెర్చ్ డిపార్ట్‌మెంట్. మనుష్యులని యిలా బొమ్మల్లా తయారుచేసే మందు యింకెవరికీ తెలియదు' అనుకున్నది లోలోన రూత్.

డిటెక్టివ్ యుగంధర్ గదిలోకి రాగానే బండార్కర్ లేచి నిలుచుని, "కొన్ని నిమిషాలపాటు నా గుండె ఆగినంత పనయింది. కంగ్రాట్స్" అన్నాడు.

"అభినందనలు, ధన్యవాదాలు నెం.616కి చెప్పాలి మిస్టర్ బండార్కర్ ఇదిగో ఈ పుస్తకంలో ఆ దేశపు గూఢచారుల పేర్లు, చిరునామాలతో సహా వివరంగా వ్రాసివుంది. కోడ్‌లో లేదు. రష్యన్ భాషలో వుంది. మీ డిపార్టుమెంట్‌కి పంపి తక్షణం దేశంలో ఏ మారుమూల ఎక్కడ ఎవరు వున్నా అరెస్టు చేయించండి. కోర్కోవ్ గదికి నలుగురు సమర్థులయిన ఆఫీసర్స్‌ని పంపి ఎవరన్నా వస్తే రహస్యంగా బందీలు చెయ్యమనండి."

"యస్, వెంటనే పంపుతాను" అంటూ రిసీవర్ తీసి, "హల్లో బండార్కర్ హియర్" అని ఆజ్ఞలు ఇచ్చాడు బండార్కర్. అంతో స్పీకర్లోంచి "చటర్జీ రిపోర్టింగ్" అన్నమాటలు వినిపించాయి.

"బండార్కర్ హియర్. ప్రొసీడ్"

"అంతా గాలించి చూశాము. ఎక్కడా ఏ సూచనా లేదు. కారు వచ్చినట్టు వెళ్ళినట్టు గుర్తులున్నాయి. అంతే."

"ఆ కారు మీకు ఎదురు రాలేదా?"

"నో సర్."

"వాకబ్ చెయ్యండి. ఆ ప్రాంతంలో ఆ కారు ఎటు ఎక్కడికి వెళ్ళినదీ తెలుసుకోండి. క్విక్" అన్నాడు బండార్కర్.

"ఏమిటి ఈ కొత్త గొడవ?" అడిగాడు యుగంధర్.

బండార్కర్ వివరంగా చెప్పారు రాజు విషయం.

ఒకటి రెండు నిమిషాల తేడాలో రాజు, కాత్యా తేరుకున్నారు.

"వెరీగుడ్ నీ ట్రాన్స్మిటర్ నాశనం చేశాను. నువ్వు యిప్పుడు ఎక్కడ వున్నావో ఫాలాక్షుడికి కూడా తెలియదు. కనుక్కోలేడు. నీ ప్రాణం మీద తీపి వుంటే నువ్వు ఎవరో చెప్పు?" అన్నది రూత్, సిగరెట్ పొగ తాపీగా వదులుతూ.

అది చిన్నగది. గదిలో యిద్దరు తుపాకీలు పుచ్చుకుని నిలుచుని వున్నారు. రూత్ రాకింగ్ కుర్చీలో కూర్చుని వూగుతోంది. రాజు, కాత్యా నేలమీద పడుకుని వున్నారు.

రాజు మాట్లాడలేదు. కాత్యా మౌనంగా వుండిపోయింది.

"నువ్వు చెప్పకపోయినా నువ్వు ఎవరివో తెలుసుకోవడం కష్టంకాదు. హింసించి కాదు. అటువంటివి అవసరంలేదు. మా డిపార్టుమెంటు చాలా మందులు కనిపెట్టింది. ట్రూత్ యింజక్షన్ అంటే యింజక్షన్ యిచ్చిన తర్వాత అంతా నిజమే చెపుతావు. అది యివ్వనా?" అడిగింది రూత్.

రాజుకి తెలుసు అటువంటి యింజక్షన్ వున్నదని. ఆ యింజక్షన్ తీసుకోవడం యిష్టంలేదు.

"నా పేరు రాజు. నేను డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అసిస్టెంట్ని" అన్నాడు.

ఓ! వాట్ ఏ సర్ప్రయిజ్ అండ్ వాట్ ఏ జాక్ పాట్. వండర్ఫుల్ ప్రఖ్యాత యుగంధర్ అసిస్టెంట్లు రాజు, కాత్యాలు నా బందీలు. వెరీగుడ్" అన్నది రూత్.

616కి బండార్కర్ని కాపలా వుండమని చెప్పి, యుగంధర్ లజపతిరాయ్ రోడ్కి తనే బయలుదేరాడు. యుగంధర్ రాకకోసం, బండార్కర్ డిప్యూటీ అక్కడే కాచుకున్నారు. "సారీ మిస్టర్ యుగంధర్ పదిమందిని పంపాను ఆ కారు విషయం తెలుసుకోవడానికి. చాలా కార్లు వెళ్ళాయట యిటు. ఎవరూ ఏమీ చెప్పలేకుండా వున్నారు. ఈ యింట్లో ఏ సూచనా లేదు" అన్నాడు చటర్జీ.

యుగంధర్ తలవూపి, ఆ ఇంట్లో ప్రవేశించాడు.

ప్రతి గదీ పరీక్షించసాగాడు. కాత్యాని బంధించిన గదిలోకి వెళ్ళాడు. కాత్యా హేండ్ బాగ్ చూశాడు. తెరిస్తే అందులోనూ ఏమీ సూచనలు కనిపించలేదు కాత్యా వస్తువులు తప్ప. చివరికి రూత్ పడకగదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆ గదిలోకి వెళ్ళగానే, వాతావరణాన్ని బట్టి రాజుకీ, రూత్కి అక్కడే ఘర్షణ జరిగి వుండాలని గ్రహించాడు యుగంధర్. రాజు ఏదయినా సూచన ఏ గీతో, ఏ గుర్తో పెట్టాడా? నేలనీ, గోడలనీ, పరీక్ష చేస్తున్నాడు. కాస్త వంకరగా వున్న పఠం కనిపించింది. పక్కకి తోశాడు యుగంధర్. కనిపించింది. ఆ మీట నొక్కాడు. తెరుచుకుంది. లోపల ట్రాన్స్మిటర్, స్పీకర్ కనిపించాయి. స్విచ్ నొక్కాడు అవతలనించి ఏమైనా మాటలు వినిపిస్తాయేమోనని. నిశ్శబ్దం. మళ్ళా ఎప్పుడో యీ ట్రాన్స్మీటర్లోంచి మాటలు వినపడేది. వెనక్కి తిరగబోతున్నాడు. అంతలో బీప్ బీప్ సిగ్నల్ వినిపించింది.

స్పీకర్ వాల్యూమ్ పెంచాడు యుగంధర్.

"హల్లో మిస్టర్ యుగంధరా?" స్పీకర్లోంచి మాటలు వినిపించాయి.

యుగంధర్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. "అవును."

"మీరు అక్కడికి వచ్చారని మాకెలా తెలుసా సింపు" నవ్వు, ఆడదాని కంఠస్వరం. "టెలివిజన్, మీరు రెండు చేతులూ జేబులో పెట్టుకుని నిలుచున్నారు. అవునా మీకు రాజునీ, కాత్యాని చూడాలని వుందా? చూడవచ్చు. టిక్కెట్టు లేదు. ఫ్రీ ఎంటర్టయిన్మెంట్" మళ్ళీ పకపక నవ్వు. యుగంధర్ కోపాన్ని దిగమింకుకుని మౌనంగా వుండిపోయాడు.

నాలుగడుగులు కుడివైపుకి వెళ్ళండి. గోడమీద ఒక నల్లమరక కనిపిస్తుంది. ఆ మరకమీద వేలితో రుద్దండి. భయపడకండి యుగంధర్. ఎలక్ట్రిక్ షాకివ్వదు" అయినా యుగంధర్ జేబులోంచి రబ్బర్ గ్లౌస్ తీసుకుని తొడుక్కుని మరకమీద రుద్దాడు. గోడ కదిలినట్లయింది. గోడకాదు కదిలింది. గోడలో ఒక భాగం. ఒక బీరువా గోడ వెనుక. ఆ బీరువాలో ఒక టెలివిజన్ సెట్.

"స్విచ్ ఆన్ చెయ్యండి. నయాపైసా ఖర్చులేకుండా వినోద కార్యక్రమం" విరగబడి నవ్వు.

యుగంధర్ స్విచ్ ఆన్ చేశాడు. అరనిముషం తర్వాత టెలివిజన్ స్క్రీన్‌మీద బొమ్మలు కనిపించాయి. రాజుకీ, కాత్యాకీ వొంటిమీద నూలుపోగు లేదు. ఇద్దరూ సబ్బు నురుగులో ఆడుకుంటున్నారు. పసిపిల్లల మల్లే నురుగు ఒకళ్ళమీద ఒకళ్ళు పోసుకుని కిలకిలా నవ్వుతూ తిరుగుతున్నారు. వాళ్ళల్లో ఏ కోశానా సిగ్గులేదు. అంతేకాదు, వాళ్ళ కంఠస్వరాలు కూడా మారిపోయాయి. కీచుగా వున్నాయి వాళ్ళ మాటలు.

"హైపోథైరాయిడ్ కాన్‌సెన్‌ట్రేట్. తాత్కాలికంగా వీళ్ళని క్రెటిన్స్ అనవచ్చు. ఇలాగే కొంతకాలం వుంటే, తలలు చిన్నవై మనుష్యులు పొట్టయిపోతారు. అయినా యివన్నీ మీకు చెప్పటం దేనికి? మీకు తెలిసే వుంటుంది."

యుగంధర్ అప్పటికీ మాట్లాడలేదు.

"మిస్టర్ యుగంధర్ నాకు అంత ఓపిక లేదు. ఈ స్థితిలో వీళ్ళని చంపెయ్యటం కష్టంకాదు. పిస్తోలు కూడా అవసరంలేదు. చిన్న బ్లేడుతో ధమనిని కోసేస్తే చాలు. రక్తస్రావంతో చస్తారు. సోపు నురుగు ఎర్రబడుతుంది అంతే."

"అయితే ఎందుకు కాచుకున్నావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మేము చెయ్యాలనుకున్న పని మీ చేత చేయించాలని."

"ఏమిటది?"

"మీ ప్రధానిని చంపటం, ఆ ఏర్పాటు మీరే చేయించండి. రేపు సాయంకాలం ఆరుగంటల లోపున. లేదా రాజు, కాత్యాలను. మళ్ళీ మీరు వచ్చి టి.విలో చూసుకోవచ్చు. మరొక విషయం, ఈ టి.వి క్లోజ్‌డ్ సర్క్యూట్ కాదు. ఈ టి.వి ట్రాన్స్‌మిటింగ్ ద్వారా మేము ఎక్కడున్నదీ తెలుసుకోలేరు. శ్రమపడకండి. కాలం వృథా చెయ్యకండి. బై. బై"

టి.విలో బొమ్మ కనిపించడంలేదు. యుగంధర్ టి.వి స్విచ్ ఆఫ్ చేశాడు.

"అందర్నీ పట్టుకున్నాము. కోర్కోవ్ జాబితాలో వున్నవాళ్ళందరూ యిప్పుడు మన బందీలు" అన్నాడు బండార్కర్.

"గుడ్ ఒక అధ్యాయం పూర్తయింది" అని రాజు, కాత్యాల విషయం చెప్పాడు యుగంధర్ బండార్కర్‌కి.

"ఆ ట్రావెల్ ఏజెన్సీ కూడా మూసేశారు. ఆ రూత్‌తో మాట్లాడాలంటే కూడా అవకాశం లేదు. రేపు సాయంకాలమే మళ్ళీ ఆలోగా" అన్నాడు యుగంధర్.

బండార్కర్‌కి ఏమీ తోచలేదు. యుగంధర్ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ పచార్లు చేస్తున్నాడు. బండార్కర్ అసిస్టెంట్ మౌనంగా నిలుచుని వున్నాడు. పదినిముషాల తర్వాత "చెప్పండి ఏదైనా పథకం ఆలోచించారా?" అడిగాడు బండార్కర్. యుగంధర్ చెప్పాడు.

"గుడ్ గాడ్ దౌత్య సంబంధాలకీ, నిబంధనలకీ విరుద్ధం. తెలిస్తే.."

"మీ డిపార్ట్‌మెంట్‌కి ఎటువంటి సంబంధమూ లేదు. మీకు తెలియదు కూడా బాధ్యత అంతా మాది. విదేశాంగ మంత్రినించి కబురు పంపే ఏర్పాటు చేస్తే చాలు" అన్నాడు యుగంధర్.

"నాకు యిష్టంలేదు" అన్నాడు బండార్కర్.

ఇష్టాయిష్టాలకీ, దౌత్య ఆచారాలకీ యిది సమయం కాదు. మీరు చేయిస్తారా, చేయించరా చెప్పండి?" చాలా కోపంగా అన్నాడు యుగంధర్. బండార్కర్ యుగంధర్ కళ్ళల్లోకి చూశాడు. బండార్కర్‌కే వొళ్ళు ఝల్లుమన్నది.

"సరే, అంతవరకే. ఆ తర్వాత మా డిపార్టుమెంటుకి సంబంధంలేదు."

"అంతేచాలు" అన్నాడు యుగంధర్.

టెలిఫోన్ మోగగానే రాయబారి ప్రీస్ట్‌లీ ఎఫర్‌సన్ విసుగ్గా రిసీవర్ తీశాడు. రెండు నిముషాలు అవతల మాటలు విని "ఈ రాత్రివేళా? ఏమిటి అంత అవసరం? రేపు.. సరే.. వస్తున్నాను" అన్నాడు రిసీవర్ పెట్టేసి.

"ఎక్కడికి?" అడిగింది ఆయన భార్య ఎమిలీ.

"ఏదో కొంప మునిగేపనిట. వెంటనే రమ్మని విదేశాంగమంత్రి పిలుపు. వెళ్ళాలి తప్పదు" అని విసుక్కుంటూ, డ్రెస్ చేసుకుని కారు తయారుగా వుంచమని కిందిగదిలో వున్న సెక్రటరీకి ఫోన్ చేశాడు.

"నేనూ రానా?" అడిగాడు సెక్రటరీ.

"ఎందుకు? చాలా రహస్యమైన సమావేశంట. నిన్ను ఎలాగూ లోపలికి రానివ్వరు" అంటూ కారు ఎక్కాడు ఎఫర్‌సన్. దాదాపు యాభయి ఏళ్ళ మనిషి, ఠీవీ, దర్పమూ, సిరిసంపదలతో, హోదాతో కలిగే అహంకారమూ ఆయనలో అణువు అణువునా బయటపడుతూ వుంటాయి.

అది పెద్ద షెవర్లీ కారు. రాత్రి వీధుల్లో జనసంచారం లేదు. కారు స్పీడుగానే తోలుతున్నాడు డ్రైవర్. ఒకచోట రోడ్‌కి రెండుపక్కలా వీధులున్నాయి. ఎఫర్‌సన్ కారు అక్కడికి వచ్చే సమయానికి, రెండు పెద్దకార్లు అడ్డంగా వచ్చాయి. డ్రైవర్ బ్రేకు వేశాడు. మరుక్షణం ఆ రెండు కార్లలోంచి పదిమంది దిగారు. ఎఫర్‌సన్ కారుని చుట్టేశారు. వాళ్ళచేతుల్లో పిస్తోళ్ళు వున్నాయి. "కిక్కురుమనకుండా దిగండి" అన్నాడు ఒకడు.

"వాట్ యీజ్ దిస్" అడిగాడు ఎఫర్‌సన్. అతని మాటలు పూర్తికాక మునుపే తలుపు ఒకడు తెరవడం, ఎఫర్‌సన్‌ని కారులోంచి లాగడం, యింకో కారులోకి ఎక్కించడం జరిగింది. ఎఫర్‌సన్ కారు డ్రైవర్ని ఒకడు తలమీద కొట్టి, ఆ కారుని తోలుకుని పోయాడు.

రాయబారి ఎఫర్‌సన్‌కి స్పృహ వచ్చేసరికి అతనికి వొంటిమీద బట్టలు లేవు. ఒక చిన్నగదిలో మంచం మీద పడుకునున్నాడు. చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. చీకటిగా వుంది. ఒక నిముషం పట్టింది జరిగింది జ్ఞాపకం చేసుకోవడానికి. ఎవరో విదేశాంగ కార్యాలయం నించి ఫోన్ చేసినట్టు చేసి తనని ఎత్తుకు వచ్చారు.

ఎందుకు? తనేం చేశాడు? డబ్బుకోసమా? అంతలో దీపం వెలిగింది. దీపంతోపాటు అతనిమీద ఒక దుప్పటి వచ్చి పడింది.

"కప్పుకుని కూర్చోండి మిస్టర్ ఎఫర్‌సన్" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఎవరు నువ్వు? నన్ను ఎందుకు..."

"ప్లీజ్. మీకు రక్తపోటు వుంది. ఆవేశపడకండి. చెపుతాను ముందు ఈ ఫోటోలు చూడండి" అన్నాడు యుగంధర్ ఒక పది ఫోటోలు ఎఫర్‌సన్‌కి యిస్తూ.

ఆ ఫోటోలు ఒక్కొక్కటీ చూస్తుంటే, ఎఫర్‌సన్ ముఖంలో నెత్తురు చుక్కలేదు. తర్వాత కోపంతో మొహం ఎర్రనయింది.

"ఎవరు యీ స్త్రీ? యీ ఫోటోలు ఏమిటి?" అరిచాడు.

"దీన్ని ఎత్తుకు పై యెత్తు అంటారు. హైపోథైరాయిడ్ కాన్సెన్‌ట్రేటెడ్ ఫాంలో మీకు యిచ్చాను. తర్వాత మీరు ఏం చేస్తున్నదీ మీకే తెలియదు. ఈ ఫోటోలు తీశాను."

"ఎందుకు? నీకేం కావాలి?" అడిగాడూ ఎఫర్‌సన్.

"చాలా స్వల్ప విషయం. అది చెపితే చాలు. మిస్ జాయిస్ రూత్ అసలు రహస్య కార్యాలయం ఎక్కడున్నది?"

"జాయిస్ రూత్ ఎవరు? ఆమె నాకు తెలియదు."

"మిష్టర్ ఎఫర్‌సన్. మీ దేశపు గూఢచారులు అందరూ ఏం చేస్తున్నారో వివరాలు మీకు తెలిసివుండకపోవచ్చు. నేను అంగీకరిస్తాను. కాని, జాయిస్ రూత్ విషయం తెలియదంటే నేను నమ్మను."

"నిజంగా నాకు తెలియదు."

"అయితే మీ దురదృష్టం. ఈ ఫోటోలు మీ భార్యకీ, మీ పిల్లలకీ, అన్ని దేశాలలో అన్ని పత్రికలకీ పంపుతాను" అన్నాడు యుగంధర్. ఎఫర్‌సన్ డబ్బు యిచ్చి యుగంధర్ నియమించిన యింకో స్త్రీ, నగ్నంగా ఆత్మీయంగా వున్న అశ్లీలమైన, అసభ్యకరమైన ఫోటోలు అవి. ఎఫర్‌సన్ నిముషం పాటు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"నా పేరు యుగంధర్. బహుశా నా పేరు మీరు వినే వుంటారు. ఆ రూత్ జాయిస్, నా అసిస్టెంట్స్‌ని బందీలుగా చేసి రేపు సాయంకాలం లోపున చంపేస్తానన్నది. వాళ్ళని రక్షించటమే నాకు కావలసింది. మీరు రూత్ జాయిస్ ఎక్కడ వున్నదో చెప్పండి చాలు. తర్వాత యీ ఫోటోలు, నెగటివ్‌లు మీకు యిచ్చేస్తాను. మీరు కాల్చిపారెయ్యవచ్చు."

"రూత్ విషయం నేను చెబితే.."

"మీరు చెప్పారని నేను ఎవరికీ చెప్పను. ఎవరికీ తెలియదు. తక్షణం నిశ్చయించండి. చెపుతారా? వెంటనే పత్రికలకి పంపనా? పొద్దునకల్లా అన్ని పత్రికల్లో యీ ఫోటోలు ప్రకటిస్తారు."

"రూత్ ఎక్కడున్నదీ చెపితే నిజంగా యీ ఫోటోలు.."

"నేను మోసం చెయ్యను. నిజంగా రూత్ ఎక్కడున్నదీ చెప్పారంటే.."

ఎఫర్‌సన్ చెప్పేశాడు. "అంతే నాకు తెలిసింది. అక్కడ ఎవరు ఎంతమంది వున్నారో, ఏం చేస్తున్నారో నాకు తెలియదు" అన్నాడు.

"మీకు తెలిసుండదని నాకూ తెలుసు. ఇదిగో ఫోన్. మీ భార్య ఖంగారుపడకుండా పనిమీద వుండిపోయాననీ, పొద్దున్న కానీ రాలేననీ చెప్పండి. పొద్దునకల్లా మీరు యింటికి వెళ్ళిపోవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

మబ్బుల్లో తేలిపోతున్న మనిషి నేలమీదికి దిగుతున్నట్లనిపించింది రాజుకి. క్షణక్షణాల మీద తన మనస్సు, తన శరీరం తన అధీనంలోకి వచ్చాయి. తను ఎక్కడున్నదీ అప్పుడు గ్రహించాడు. సబ్బు నురుగులో అలా తేలిపోతున్నాడు. దిగిపోతున్నాడు. కాస్తంత దూరంలో నగ్నంగా సబ్బునురుగులో ఆడుకుంటున్న కాత్యాని చూశాడు. దూరంగా రాకింగ్ కుర్చీలో కూర్చుని సిగరెట్ తాగుతూ. ఏదో చదువుకుంటూన్న రూత్‌ని గమనించాడు. తను తేరుకున్నాడని గ్రహిస్తే మళ్ళీ వీళ్ళు తనకి అదేదో మందు యిస్తారు. అందువల్ల నురుగులో ఆడుకుంటూ, నవ్వుతూ అలా అలా అడుగులు వేసుకుంటూ కాత్యాని సమీపించాడు రాజు. కాత్యా నురుగును తీసి తలమీద పోసుకుంటున్నది. కాత్యాని గట్టిగా కావలించుకుని, చెవిలో "కాత్యా" అన్నాడు రాజు. "రాజు! నువ్వా" అన్నది కాత్యా. అంటే కాత్యాకూడా నటిస్తోందన్నమాట. ఇద్దరూ సబ్బునురుగులో పొర్లుతూ ఆడుకుంటూ ఎవరికి కలిగిన అనుభవాలు వాళ్ళు యింకొకళ్ళకి చెప్పుకున్నారు.

"మనం ఎక్కడున్నదీ మనకి తెలియదు. రూత్ వెనక పిస్తోళ్ళు పట్టుకుని ఇద్దరు నిలుచునున్నారు. రూత్ బ్యాగ్‌లోనే వుండి వుండాలి ఎర్రని డైరీ. ఆ ఎర్రని డైరీ తీసుకుని మనం యిక్కడ్నించి బయటపడాలి" అన్నాడు రాజు.

"ఎలా?" అడిగింది కాత్యా.

"ఆలోచిస్తాను. ఆలోచించి చెపుతాను. నువ్వు తయారుగా వుండు."

ఆ యింటికి ఎన్నిరకాల ఎలక్ట్రిక్, ఎలక్ట్రానిక్ రక్షణలు వున్నాయో, ఆ యింట్లో ఎంతమంది కాపలా వున్నారో, అంటే ఎన్నెన్ని రక్షన ఏర్పాట్లున్నాయో యుగంధర్‌కి తెలియదు. అన్నిటినీ అధిగమించి, అందర్నీ నెగ్గి, రాజునీ, కాత్యానీ రక్షించి తను ప్రాణాలతో బయటపడగలడా? తను తెచ్చుకున్న పరికరాలు చాలా. ఆలోచిస్తూ ఆ యింటికి యాభయి గజాల దూరంలో నిలుచున్నాడు యుగంధర్. తెగించాలి. తప్పదు. దృఢనిశ్చయంతో యుగంధర్ ముందుకి కదిలాడు. ప్రహరీగోడ మరీ ఎత్తుగా లేదు. యుగంధర్ జేబులోంచి ఒక తీగ తీశాడు. ఒక చివర్న రబ్బరు తొడిగి వుంది ఆ తీగకి, దాన్ని గోడమీద విసిరేశాడు. తళుకు తళుకుమని మెరుపు మెరిసింది. అంటే ఎలక్ట్రిక్ కరెంటు వున్న తీగని గోడమీద పెట్టారు. ఎవరయినా గోడ ఎక్కితే కరెంటుకి చస్తాడు. రెండు రబ్బరు మోటారు ట్యూబ్‌లు గోడమీదకి వేశాడు యుగంధర్. తర్వాత నెమ్మదిగా ఆ ట్యూబ్‌ల మీద కాలుపెట్టి, అవతలకి దూకాడు. అవసరమైతే పారిపోవడానికి. ఆ ట్యూబ్‌లు అక్కడే వుంచి చుట్టూ చూశాడు. పెద్దతోట, దూరంగా యిల్లు. ఇంటి పోర్టికోలో ఒక జవాను కూర్చుని వున్నాడు. వాడి చేతిలో ఒక తుపాకీ వున్నది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ యుగంధర్ ఆ పోర్టికో ప్రాంతాలకి వెళ్ళి, గుబురుగా వున్న ఒక పొద వెనక నిలబడి, జేబులోంచి ఒక పిస్తోలులాంటిది తీశాడు. ఆ పిస్తోలు ఆ జవాను మీద గురిపెట్టి నొక్కాడు మీట. చప్పుడు కాలేదు. అందులో గుండులేదు. సన్నని సూది. మరుక్షణం కిక్కురుమనకుండా పక్కకి వాలిపోయాడు. పోర్టికోలో దీపం వెలుగుతోంది. ధైర్యంగా యుగంధర్ పోర్టికోలోకి వెళ్ళలేదు. పక్కపక్కగా వెళ్ళి చనిపోయిన ఆ జవానుని చెట్టు వెనక్కి లాగేశాడు. అరక్షణంలో అతని వేషం తను వేసుకుని, తన సామానులన్నీ తన జేబులో పెట్టుకుని, అతని తుపాకీ తీసుకుని పోర్టికోలోకి వెళ్ళాడు యుగంధర్. పోర్టికోలో పచార్లు చేస్తున్నట్లు నటిస్తూ తలుపు పరీక్షగా చూశాడు. ఏమీ కనిపించలేదు కాని తలుపు పక్కన బజర్ కనిపించింది. నొక్కితే. ధైర్యం చెయ్యాలి. నొక్కాడు. మరుక్షణం తలుపు తెరుచుకుంది. యిద్దరు బయటికి వచ్చి "ఏమిటి ఎడ్మండ్?" అడుగుతున్నారు. తుపాకీ వెనక్కి తిప్పి ఒక దెబ్బతో యిద్దర్నీ తలమీద కొట్టాడు యుగంధర్.

చిన్న మూలుగు మూలిగి ఇద్దరూ కిందపడ్డారు. పడిపోయిన యిద్దర్నీ ఒక పక్కకి తోసేసి యుగంధర్ లోపలికి వెళ్ళాడు. ఎందుకయినా మంచిదని తలుపు తెరిచి వుంచాడు. అది పెద్ద హాలు. ఒక్క వస్తువుకూడా లేదు. ఎటు వెళ్ళాలి. ఎటూ తలుపులు లేవు. ఇంకెవరూ మనుష్యులు లేరు. రహస్యమైన మార్గం. ఆ మార్గానికి కీలకం వుందా? ఎలా తెలుసుకోవడం? ఆలోచిస్తూ రెండడుగులు ముందుకి వేశాడు యుగంధర్.

అంతే నేల విరిగిపడినట్టయింది. తను నిలుచున్నచోటు తన బరువుకి వంగిపోయినట్లయింది. జు్రుమని పైనించి కిందికి వేగంగా పడుతున్న బంతిలా కింద పడుతున్నాడు. మోసపోయాడు. అదే యుగంధర్ ఆలోచన పడిపోతూ.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments